

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **A. B.**, zastoupené Ing. Martinem Vargou, daňovým poradcem se sídlem Bzenec, Na Falaříkách 1085, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 7. 2011, č. j. 9373/11-1302-704326,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo dnem 1. 1. 2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se stalo Odvolací finanční ředitelství. Výraz „žalovaný“ v tomto rozsudku označuje promiscue jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Dosavadní průběh řízení a vymezení nyní projednávané věci

[2] Finanční úřad ve Veselí nad Moravou (dále též „správce daně“) zahájil u žalobkyně dne 15. 2. 2010 daňovou kontrolu ohledně daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 a roku 2008 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2007 až 4. čtvrtletí roku 2008. Na základě kontrolních zjištění byly dne 4. 10. 2010 vydány následující dodatečné platební výměry:

- č. j. 48579/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2007 ve výši 28.465 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 5.693 Kč;
- č. j. 48610/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2007 ve výši 23.582 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 4.716 Kč;
- č. j. 48620/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2007 ve výši 26.296 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 5.259 Kč;
- č. j. 48640/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007 ve výši 26.237 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 5.247 Kč;
- č. j. 48658/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2008 ve výši 17.855 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 3.571 Kč;
- č. j. 48672/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2008 ve výši 19.814 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 3.962 Kč;
- č. j. 48679/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2008 ve výši 12.361 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 2.472 Kč;
- č. j. 48686/10/311921701860, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008 ve výši 11.634 Kč a současně žalobkyni vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 %, tedy v částce 2.326 Kč.

[3] Včas podanou žalobou ze dne 30. 9. 2011 žalobkyně brojila proti v záhlaví označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil tyto dodatečné platební výměry.

[4] Předmětem doměřené daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období byla plnění uskutečněná žalobkyní, která správce daně vyhodnotil s ohledem na jejich charakter jako uskutečněná zdanitelná plnění dle § 14 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro předmětné zdaňovací období

(dále též „zákon o DPH“), u kterých daňový subjekt neodvedl daň z přidané hodnoty na výstupu, protože je deklaroval jako osvobozená plnění dle § 56 odst. 4 zákona o DPH. Přitom vycházel z výkladu a definice pojmů „pacht“ a „nájem nemovitého majetku“ a principu jednotnosti poskytnutých plnění v judikatuře Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“).

[5] Konkrétně se jednalo o uskutečněná plnění pro odběratele:

1. TIPSPORT a.s., Václavské náměstí 56/802, Praha 1 (dále jen „TIPSPORT“), kterému žalobkyně na daňových dokladech fakturovala dle smlouvy o spolupráci za konkrétní období „paušální úhradu“ jako zdanitelné plnění, u kterého odvedla daň z přidané hodnoty na výstupu a „nájemné s bonusem“ jako osvobozené plnění, které bylo předmětem doměřené daně. K uvedeným plněním byla doložena Smlouva o spolupráci ze dne 15. 4. 2005 mezi žalobkyní a společností, kdy předmětem smlouvy byla „spolupráce smluvních stran při společném provozování sběrný kusových sázek společnosti TIPSPORT v nebytových prostorách vlastněných či užívaných a také provozovaných obstaravatelem“. Dále byla předložena Smlouva o podnájmu nebytových prostor mezi žalobkyní a společností TIPSPORT ze dne 15. 4. 2005, Dohoda o pracovní činnosti a Dohoda o hmotné odpovědnosti ze dne 1. 6. 2005 a následně Dodatek ke smlouvě o spolupráci ze dne 1. 2. 2006. Na základě těchto smluv byl umístěn terminál společnosti TIPSPORT za bar pivnice provozované žalobkyní.

2. M + N spol. s r.o., U vlečky 989, Strážnice (dále jen „M + N“), kterému žalobkyně vyúčtovala na daňových dokladech (příjmové pokladní doklady) „služby dle smlouvy M + N“ jako zdanitelné plnění, u kterého odvedla daň z přidané hodnoty na výstupu a „nájem za VHP M + N“ jako osvobozené plnění, které bylo předmětem doměřené daně. K uvedeným plněním byla doložena Smlouva o podnájmu nebytových prostor ze dne 1. 11. 2005 mezi žalobkyní a společností, jejímž předmětem je „nájem části nebytových prostor“, a to 5 m², která byla uzavřena za účelem podnikání podnájemce, spočívajícím v provozování sázkových her. V souvislosti s touto smlouvou se žalobkyně zavázala poskytovat podnájemci služby související s provozováním VHP. Dále byla doložena Příloha č. 1 ke smlouvě o podnájmu nebytových prostor, kterou se vytyčuje pronajatá plocha a upravuje rozsah pronajaté plochy z 5 m² na 26 m² ze dne 5. 11. 2005 a Dodatek č. 1 ke smlouvě, kterým se mění výše nájemného, ze dne 1. 7. 2007. Na základě těchto smluv byly umístěny výherní hrací přístroje (dále též „VHP“) v místnosti provozovny restaurace, ve které žalobkyně uskutečňuje svoji ekonomickou činnost včetně pohostinství, kdy přístup do této místnosti je možný pouze z pivnice, kterou žalobkyně provozuje.

[6] Dle žalovaného se předmětem sporu stal závěr správce daně, že umístěním a provozem terminálu a výherních hracích přístrojů na místech vymezených v provozovně žalobkyně jako pronajímatele nedošlo k uzavření nájmu nebytových prostor ve vztahu k § 56 odst. 4 zákona o DPH. V daném případě došlo v režimu zákona o DPH k poskytnutí práva využití věci nebo práva nebo jiné majetkově využitelné hodnoty. Ze strany žalobkyně došlo k poskytnutí práva užívat část nebytového prostoru a práva umístit zde terminál, resp. výherní hrací přístroje, tedy o poskytnutí služby ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Žalobkyní poskytované plnění nebylo ve skutečnosti pouhým pasivním přenecháním nemovitého majetku, nýbrž bylo součástí služby, která je zákonem o DPH pro účely této daně kvalifikována jinak, a to bez ohledu na formální označení uzavřené smlouvy.

[7] Finanční orgány věc vyhodnotily s přihlédnutím k relevantní judikatuře Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie (dále též „Soudní dvůr“). Soudní dvůr charakterizuje pronájem nemovitého majetku jako transakci, kterou je od daně možno osvobodit v případě, kdy vlastník nemovitosti převádí na jinou osobu, s vyloučením jakékoli jiné osoby, uživací a požívací právo na sjednanou dobu, a to za nájemné. Pronájem nemovitého majetku zpravidla představuje relativně pasivní činnost, závisající na pouhém plynutí času, která nevede k tvorbě významné hodnoty. Soudní dvůr mnohokrát zdůraznil, že pro účely správného uplatnění osvobození je třeba odlišit pasivní přenechání majetku k užívání od ostatních činností, které mají buď povahu průmyslového nebo obchodního podnikání a předmět jejich činnosti je lépe charakterizován poskytováním určité služby, než pouhým poskytnutím určité věci k užívání.

[8] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s ohledem na zjištěný skutkový stav a obsah judikátů Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu ztotožnil se závěrem správce daně, že v daném případě se o nájem nemovitého majetku nejednalo. Samotné smlouvy, ale ani faktický stav neodpovídal nájemnímu vztahu mezi žalobkyní a společnostmi TIPSPORT a M + N. Užití vymezeného prostoru nebylo cílem smluv, ale pouhým prostředkem k dosažení cíle jiného. Podnájemci nemohli přenechaný nebytový prostor využívat jinak, než pro umístění terminálu a VHP. Cílem uzavřených smluv tak nebylo pasivní přenechání prostoru k užívání, ale poskytnutí práva k umístění terminálu a VHP za účelem provozování kursových sázek a her dle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a to včetně zajištění obsluhy a zákonného dohledu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[9] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou. Uvedla, že dodatečné platební výměry jsou nezákonné, jelikož nebyly dostatečně odůvodněny. Správce daně nedostatečně odůvodnil, proč nelze od sebe oddělit dílčí plnění (pronájem prostorů herny a služby spojené s provozem VHP) poskytované žalobkyní. Závěry správce daně zůstaly v rovině tvrzení; nebyly podloženy zněním právních předpisů či judikaturou. Tvrzení o ekonomické neúčelnosti jiného, než smlouvou řešeného, způsobu zajištění služeb, je ze strany žalovaného hypotetické a účelové tvrzení.

[10] Návrh na výslech svědka – statutárního zástupce společnosti M + N spol s r.o. - byl účelově odmítnut. Žalovaný nezdůvodnil, jaký vliv na jeho rozhodnutí měly skutečnosti, že podnájemce musí projít do svého podnajatého prostoru před hlavní místnost pivnice, že mu jsou žalobkyní poskytovány služby, a že podnájemce nemůže vyloučit z přístupu do pronajatých prostor třetí osoby. Podnájemce má od provozovny klíče a v přístupu do podnajatých prostor není žalobkyní nijak omezen. Služby poskytované žalobkyní by mohla poskytovat i třetí osoba. To, že se nejedná o hypotetickou možnost, by potvrdila navrhovaná svědecká výpověď.

[11] Žalovaný nevysvětlil, jakým způsobem podnájemce omezovala v právu užívat podnajatý prostor skutečnost, že do tohoto prostoru musel vcházet přes prostor pivnice. Poskytování nápojů v provozovně nemůže představovat přidanou hodnotu, kterou by měla žalobkyně poskytovat k podnájmu. Navrhovaný svědek by objasnil další smluvní ujednání uskutečněná např. ústní formou. Argumentace rozhodnutím Soudního dvora ze dne

6. 12. 2007 ve věci *Gabriele Walderdorff*, C-451/06, Sb. rozh. s. I-10637, je v dané věci bezpředmětná, protože řeší typově naprosto odlišný případ.

[12] Co se týče podnájemní smlouvy se společností TIPSPORT, žalovaný zcela opomenul, že služby spojené s provozem terminálu poskytovali zaměstnanci společnosti TIPSPORT, byť byli v hlavním pracovním poměru u žalobkyně. Žalobkyně služby pro společnost TIPSPORT vůbec nevykonávala, a tím pádem jí nemohla být doměřena daň z plnění, které neposkytla.

[13] Žalobkyně podáním ze dne 4. 1. 2012 doplnila žalobu o právní argumentaci. Uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož z něj není možno vyvodit, od jaké úrovně poskytovaných vedlejších služeb spojených s provozem VHP, je spojení tak těsné, že se nemůže jednat o nájem.

[14] Navrhovaná svědecká výpověď by prokázala, že hlavním důvodem uzavření smlouvy bylo získání plného dispozičního práva k místu – provozovně. Předmětná smlouva by byla uzavřena i bez ohledu na to, zda by byla žalobkyně ochotna poskytnout služby spojené s provozem VHP.

[15] Způsob stanovení nájmu ve variabilní úrovni odvozené od výše tržeb z provozu VHP je jedinou logickou možností a není důkazem vysoké angažovanosti žalobkyně na dosažené tržbě. Nájem byl stanoven ústavně konformním způsobem, který je zároveň ekonomicky zdůvodnitelný a logický.

[16] Činnosti, které žalobkyně v souvislosti s provozem VHP vykonává, se skládají pouze z několika úkonů, a proto nemůže být výčet těchto činností posuzován jako důkaz, který charakterizuje povahu uzavřené smlouvy. Podnájemce má právo užívat nemovitost jako vlastník. Od provozovny má klíč, může provádět stavebně technické úpravy či vyloučit z užívání podnajatého prostoru další případné uživatele. Nábytek žalobkyně je v podnajatém prostoru umístěn se souhlasem podnájemce.

[17] Předmětná podnájemní smlouva vyhovuje definici nájmu dle tzv. Šesté směrnice. Tyto smluvní vztahy pak nenarušují ani velmi obecnou formulaci používanou žalovaným, že pronájem nemovitého majetku zpravidla představuje relativně pasivní činnost. Poskytování vedlejších služeb spojených s provozem VHP nebylo nutnou podmínkou pro uzavření smlouvy. Tyto vedlejší služby přitom měly jen minimální vliv na generování tržby a nepředstavovaly významnou přidanou hodnotu pro příjemce služby. Podnájem prostorů pro provoz VHP jakožto samoobslužného procesu není možno považovat za běžný nájem např. obchodních prostor. I zmiňovaná definice Soudního dvora je uvozena slovem „zpravidla“, čímž nevylučuje možnost i jiného vztahu než relativně pasivní činnosti. Stanovení variabilního nájemného nejlépe odráží ekonomickou zdůvodněnost výše nájmu z hlediska atraktivity místa pro provoz.

[18] Dále žalobkyně odkázala na stanovisko Ministerstva financí ze dne 18. 5. 2010, č. j. 051/39725/2010-491, ze kterého dle jejího názoru plyne, že v případě pronájmu prostor včetně poskytování služeb spojených s provozem VHP je možno takové plnění osvobodit od DPH.

[19] Závěrem žalobkyně shrnula, že uzavřela nájemní smlouvu, která splňuje požadavky, aby mohla být posouzena jako nájem nemovitého majetku. Právo podnajíemce užívat nemovitost jako vlastníky bylo dostatečně odůvodněno. Obě plnění je nutno považovat za samostatné.

[20] S ohledem na výše uvedené měla žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, tedy nepřezkoumatelné a dále je v rozporu se skutkovým stavem a platnými právními předpisy. Proto navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[21] Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a průběh správního řízení. Zdůraznil, že oba podnajíemci neměli právo vyloučit jakoukoli další osobu z přístupu do pronajatých prostor, a že hlavním plněním poskytovaným žalobkyní byly služby spojené s provozem VHP a terminálu společnosti TIPSPORT. Pojmové znaky (pod)nájmu nebytových prostor nebyly v tomto případě naplněny. Žalobkyně tedy neuskutečňovala plnění osvobozená od daně dle § 56 odst. 4 zákona o DPH, ale jedno samostatné neoddělitelné plnění – poskytnutí služby dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o DPH, které je plněním zdanitelným. Jeho rozdělení by bylo umělé a neodpovídalo by charakteru poskytovaného plnění. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Právní hodnocení Krajského soudu v Brně

[22] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[23] Na úvod soud konstatuje, že senát 29Af zdejšího soudu již rozhodoval ve věci s obdobným předmětem řízení, kdy rozhodl rozsudkem č.j. 29Af 2/2011-34 ze dne 31. 7. 2012. V nyní projednávané věci soud zastává shodné právní stanovisko ve vztahu k posouzení smluv o podnájmu nebytových prostor.

[24] V první řadě lze konstatovat, že dodatečné platební výměry vydané na základě řádně projednané zprávy o daňové kontrole nemusely, dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „ZSDP“), obsahovat odůvodnění. Důvody, které správce daně vedly k dodatečnému vyměření daně, byly jednoznačně seznatelné z průběhu daňového řízení, především ze zprávy o výsledku daňové kontroly ze dne 21. 9. 2010, č. j. 47102/10/311930705006.

[25] V daném případě byl rozhodný skutkový stav věci v podstatě nesporný. Žalobkyně v předmětném zdaňovacím období provozovala hostinskou činnost ve své pivnici v M. P. na ulici S. 251. Tyto prostory měla pronajaty od vlastníka objektu pana D. B. – svého manžela. Část pronajatého prostoru v provozovně žalobkyně dále podnajala dvěma již výše specifikovaným společnostem. Společnost TIPSPORT měla za barem pivnice umístěn sázkový terminál. Společnost M + N měla podnajatu část provozovny, do níž umístila výherní

hrací přístroje. Těmto společností žalobkyně poskytovala služby spojené s provozem těchto přístrojů.

[26] Předmětem sporu je tak především právní hodnocení zjištěných skutkových okolností. Žalobkyně měla za to, že uzavřela nájemní smlouvu, která splňovala požadavky, aby mohla být posouzena jako nájem nemovitého majetku, podnájemce měl právo užívat nemovitost jako vlastník, poskytovaná plnění bylo možné oddělit, a proto bylo možné nájem nebytových prostor osvobodit od daně. Namítala, že správní orgány nedostatečně odůvodnily, proč tomu tak není.

[27] S těmito závěry žalobkyně se zdejší soud neztotožnil. Jak plyne z průběhu daňového řízení a zejména pak ze Zprávy o výsledku daňové kontroly ze dne 21. 9. 2010, č. j. 47102/10/311930705006, projednané se žalobkyní dne 30. 9. 2010, jakož i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, finanční orgány se zabývaly celkovou podstatou, účelem a ekonomickými důvody smluvních vztahů žalobkyně s jejími kontrahenty a jejich skutečným fungováním, tedy nikoli pouze z hlediska izolované otázky, zda jednotliví podnájemci teoreticky mohli užívat podnajaté prostory jako vlastníci. Vztahy žalobkyně se společnostmi pak hodnotily tak, že plnění poskytnutá žalobkyní jednotlivým společnostem nelze od sebe oddělit. Hlavním cílem smluv bylo poskytnutí práva přístroje provozovat v provozovně žalobkyně. Vedlejší služby spojené s jejich provozem pouze souvisely s cílem hlavním, a nemohly proto být posuzovány samostatně. Taková plnění jsou zdanitelná pouze jako jednotný celek dílčích zdanitelných plnění (viz např. str. 9, 10, 13, 14 Zprávy o výsledku daňové kontroly, následně pak str. 8, 9, 21, 22 rozhodnutí žalovaného).

[28] Při posuzování věci zdejší soud vycházel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 1 Afs 22/2012-53, ve věci *B + B CZ, s. r. o.* (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V něm kasační soud dospěl k závěru, že „*plnění poskytované osobou oprávněnou užívat nebytový prostor, které spočívá v přenechání práva užívat blíže specifikovanou část nebytových prostor za účelem umístění výherního hracího přístroje třetí osobě a současně v poskytování služeb nezbytných fakticky nebo z pohledu veřejnoprávních předpisů pro řádné provozování výherních hracích automatů (zajišťování běžného provozu přístroje, vykonávání dozoru v herně atd.) téže osobě, je třeba pro účely daně z přidané hodnoty považovat za jediné, nedílné plnění. Při úvaze o osvobození plnění od daně dle § 56 odst. 4 zákona o DPH, nelze toto nedílné plnění uměle štěpit na dílčí plnění, tj. na část osvobozenou od daně a část neosvobozenou.*“

[29] V rámci hodnocení charakteru plnění poskytovaného žalobkyní jejím kontrahentům zdejší soud vycházel z níže uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, který se již opakovaně zabýval otázkou dělitelnosti několika dílčích plnění poskytovaných plátcem DPH, stejně jako výkladem pojmu nájem ve smyslu § 56 odst. 4 zákona o DPH. Nelze pak opomenout ani relevantní judikaturu Soudního dvora týkající se výkladu tzv. Šesté směrnice Rady ze dne 17. 5. 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (77/388/EHS; zvláštní vydání v českém jazyce: Úř. věst. L 145, 13. 6. 1977, Kapitola 09 Svazek 01 S. 23 až 62), která byla následně nahrazena směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 77, 23. 3. 2011, s. 1-22).

[30] Pokud tedy jde o otázku dělitelnosti plnění, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 4. 2010, č. j. 2 Afs 6/2009-64, ve věci *KLM 21 s. r. o. v likvidaci*, že směrnice ES o dani z přidané hodnoty neobsahuje žádné zvláštní ustanovení o tom, za jakých podmínek má být více souvisejících plnění považováno za souborné plnění. Rozhodná posuzovací kritéria vyplývají z judikatury Soudního dvora (zejména rozhodnutí ze dne 21. 2. 2008 ve věci *Part Service*, C-425/06, Sb. rozh. s. I-897, body 48–54, nebo rozhodnutí ze dne 11. 6. 2009 ve věci *RLRE Tellmer Property*, C-572/07, Sb. rozh. s. I-4983, body 18–19). V každém případě je třeba pro posouzení této otázky použít objektivní kritéria, subjektivní pohled účastníků obchodní transakce není rozhodující. Každé plnění je třeba obvykle považovat za oddělené a samostatné. Za určitých okolností však několik plnění formálně rozlišených, která by mohla být poskytnuta odděleně, a tak vést každé za sebe ke zdanění nebo osvobození od daně, musí být považováno za jediné plnění, pokud tato plnění nejsou samostatná. Je tomu tak např. tehdy, pokud je na základě objektivní analýzy konstatováno, že jedno nebo více plnění představují hlavní plnění a že zbývající jedno nebo více plnění představují jedno nebo více vedlejších plnění sdílejících s hlavním plněním stejný daňový režim. Konkrétně musí být plnění považováno za vedlejší ve vztahu k plnění hlavnímu, pokud samo o sobě není pro zákazníka cílem, nýbrž prostředkem k získání prospěchu z hlavního plnění poskytovatele za nejvýhodnějších podmínek. O jediné plnění se jedná také tehdy, pokud dvě nebo více dílčích plnění nebo úkonů poskytnutých osobou povinnou k dani je tak těsně spojeno, že objektivně tvoří jediné nerozdělitelné hospodářské plnění, jehož rozdělení by bylo umělé.

[31] K této problematice zdejší soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 4. 2005 uzavřela žalobkyně jako nájemce se společností TIPSPORT coby podnájemcem Smlouvu o podnájmu nebytových prostor. Bližší podmínky byly stanoveny ve Smlouvě o spolupráci rovněž ze dne 15. 4. 2005. Předmětem podnájmu byla část pivnice vhodná k umístění příslušenství k provozování sběrný kursových sázek (počítače, tiskáren, tabule pro umístění nabídky sázkových příležitostí atd.). Spolupráce zahrnovala také zajištění samotného výkonu sázkové činnosti prostřednictvím dvou zaměstnanců žalobkyně, kteří absolvovali vstupní školení u společnosti [čl. I. odst. 3 písm. c)]. Za spolupráci byla sjednána paušální úhrada za služby ve výši 3.000 Kč bez DPH, dále nájemné (5 % z tržeb sběrný minus 2.000 Kč) a součástí nájemného byl i bonus stanovený procentuálně v závislosti na absolutní velikosti čisté výhry (čl. IV.). Náklady na služby nutné k zabezpečení provozu ve sběrně (el. energie, vodné, stočné atd.) měly být hrazeny po celou dobu žalobkyní [čl. I. odst. 3 písm. d)]. Dodatkem ke smlouvě ze dne 1. 2. 2006 byl změněn mj. čl. IV. smlouvy tak, že paušální úhrada za služby byla snížena na 2.300 Kč bez DPH.

[32] Ke smlouvám uzavřeným žalobkyní se společností TIPSPORT je třeba uvést, že Smlouva o spolupráci ze dne 15. 4. 2005 byla hlavní smlouvou, která určovala vztahy mezi žalobkyní a společností. Smlouva o podnájmu nebytových prostor ze dne 15. 4. 2005 byla pouze přílohou smlouvy o spolupráci a neobsahovala bližší informace. Pokud jde o charakter, resp. dělitelnost plnění poskytovaného na základě těchto smluv, je tedy třeba vycházet především ze smlouvy o spolupráci.

[33] Obě smlouvy byly uzavřeny ve stejný časový okamžik a z hlediska ekonomického je třeba na ně pohlížet jako na smlouvy úzce související, neboť pramení ze stejné kauzy. Účelem tohoto smluvního komplexu bylo upravit podmínky provozování sběrný kursových sázek. Pro společnost TIPSPORT by jistě nemělo význam uzavřít pouze smlouvu o podnájmu

nebytových prostor, aniž by současně se žalobkyní uzavřela i smlouvu o spolupráci. Teprve na základě této smlouvy si společnost TIPSPORT zajistila plnění, které je nezbytné pro řádné provozování terminálu, jehož podmínky jsou stanoveny zákonem o loteriích a jiných podobných hrách, případně povolením Ministerstva financí. Pokud by si společnost TIPSPORT nezajistila od žalobkyně poskytnutí tohoto plnění, nepochybně by neměla zájem o uzavření podnájemní smlouvy, neboť umístit terminál do provozovny, aniž by z hlediska veřejnoprávních předpisů byly zajištěny podmínky pro jeho provoz, by nemělo pro tohoto provozovatele kursových sázek žádný ekonomický význam. Pouhé umístění přístroje do provozovny žalobkyně tedy nebylo cílem společnosti TIPSPORT. Provoz terminálu byl zajišťován prostřednictvím žalobkyně a jejich zaměstnanců, kteří současně měli podepsanu dohodu o pracovní činnosti u společnosti TIPSPORT v rozsahu 2 hodin týdně. Pracovní náplní dle této dohody byl pouze příjem sázek. Všechny ostatní činnosti byly předmětem smlouvy o spolupráci a měla je na starosti žalobkyně. Ta byla na výhrách terminálu zainteresována, jelikož nájemné i tzv. „bonus na nájemném“ se odvíjel od tržeb sběrný a velikosti čisté výhry. Společnost TIPSPORT si přímo u žalobkyně (příp. prostřednictvím jejich zaměstnanců) coby pronajímatele nebytového prostoru obstarala plnění potřebné pro provoz terminálu. V takovém případě je třeba považovat plnění poskytované žalobkyní jako jediné, nedílné plnění.

[34] Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že žalovaný nezohlednil, že služby spojené s provozem terminálu provozovali zaměstnanci společnosti TIPSPORT. Naopak na str. 21 až 24 napadeného rozhodnutí je podrobně popsán faktický vztah a obsah předložených smluv mezi společnostmi TIPSPORT a žalobkyní. Žalovanému lze přisvědčit, že předmětné dohody o pracovní činnosti byly uzavřeny z důvodu toho, aby obsluha byla ználá fungování a ovládání terminálu. Nebyly však uzavřeny takovým způsobem, jako by tito zaměstnanci mohli zcela samostatně zajišťovat provoz terminálu. Na základě dohody o pracovní činnosti se nestarali o nástěnky, o výplatu výher atd. Provoz terminálu tedy nebyl zajištěn výhradně zaměstnanci společnosti TIPSPORT (kteří byli současně zaměstnanci žalobkyně), bez jakékoli účasti žalobkyně, jak tato tvrdila v žalobě.

[35] Dne 1. 11. 2005 pak žalobkyně jako nájemce uzavřela Smlouvu o podnájmu části nebytových prostor se společností M + N coby podnájemcem. Předmětem smlouvy bylo přenechání části nebytových prostor v rozsahu 5 m² v hostinci v M. P. Dle čl. I. odst. 4 této smlouvy se smlouva uzavírá za účelem podnikatelské činnosti podnájemce s tím, že v pronajatých prostorách budou umístěny výherní hrací přístroje. Podle téhož odstavce smlouvy se podnájemce zavázal dodat a umístit do provozovny VHP, zprovoznit je a na vlastní náklady zajistit jejich servis. Žalobkyně se zavázala zajistit dohled osoby (osob) odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let. Touto osobou byla mj. určena sama žalobkyně. Ta dále výslovně prohlásila, že si je vědoma své odpovědnosti a zavázala se plnit své povinnosti dle platné právní úpravy (čl. I. odst. 6).

[36] Výše nájemného byla stanovena jako 50 % ze základu pro výpočet měsíčního nájemného, přičemž pojmem „základ pro výpočet měsíčního nájemného“ se rozumí výnosy z výherních hracích přístrojů dosažené v příslušném kalendářním měsíci po odečtení vyplacené kumulované výhry (čl. II. odst. 1). Pokud VHP podléhaly místnímu poplatku za provozovaný VHP ponížil se základ pro výpočet nájemného o částku, která se rovná 100 % výše místního poplatku, resp. se od výše měsíčního nájemného dle odst. 1 odečetla fixní

částka ve výši 2.500 Kč (čl. II. odst. 4). Cena za služby související s provozem VHP poskytované žalobkyní byla určena ve výši 500 Kč (čl. II. odst. 2).

[37] V čl. IV. byly vyjmenovány povinnosti žalobkyně související s provozováním VHP. Žalobkyně převzala povinnost dbát na to, aby se hry na VHP nemohly nijak zúčastnit osoby mladší 18 let. Pro případ porušení této povinnosti žalobkyní byla sjednána smluvní pokuta ve prospěch podnájemce ve výši 10.000 Kč. Žalobkyně se dále zavázala zabezpečit ochranu VHP před poškozením, plnit vyplácecí systém VHP, neprodleně hlásit podnájemci každou poruchu VHP, umožnit provedení servisu a oprav VHP, zabezpečit, aby byl provoz VHP v souladu s herním řádem a návody ke hře, provádět zevní ošetření VHP, doplňovat VHP potřebnými mincemi atd. Podle čl. V. žalobkyně přebrala odpovědnost za majetek nájemce. Žalobkyně se též zavázala umožnit podnájemci kdykoli provést kontrolu stavu VHP.

[38] Dle předávacího protokolu žalobkyně dne 31. 12. 1999 předala podnájemci 1 ks klíčů od pivnice a 1 ks klíčů od vstupních dveří do místnosti herny.

[39] Přílohou č. 1 ze dne 5. 11. 2005 byl upraven rozsah pronajaté plochy na 26 m² a současně na plánu barevně odlišena samostatná místnost herny s uzamykatelným vchodem.

[40] Dodatek č. 1 ke smlouvě ze dne 1. 7. 2007 změnil výpočet výše nájemného dle čl. II. Dle dodatku byla výše nájemného stanovena 50 % ze základu pro výpočet měsíčního nájemného bez dalších odpočtů jakýchkoliv poplatků.

[41] V případě smlouvy uzavřené žalobkyní se společností M + N je zřejmé, že se jedná o smlouvu smíšenou. Smlouva o podnájmu části nebytových prostor tvoří pouze jednu ze součástí smluvního vztahu. Z úpravy povinností žalobkyně jasně plyne, že se zavázala poskytnout společnosti M + N plnění nejen v podobě přenechání části nebytového prostoru k užívání, ale též v podobě poskytování služeb nezbytných pro řádný provoz výherních hracích přístrojů. Žalobkyně na sebe smluvně převzala část povinností plynoucí ze zákona o loteriích a jiných podobných hrách provozovateli výherních hracích přístrojů. Tyto povinnosti plnila sama či prostřednictvím pověřených zaměstnanců. Hlavním účelem smlouvy nebylo přenechat podnájemci do užívání část nebytových prostor, nýbrž upravit vztahy mezi žalobkyní a společností M + N související s provozováním výherních hracích přístrojů. Podnájem částí nebytových prostor byl tedy z důvodu komplexnosti úpravy právního vztahu nezbytnou součástí této dohody, avšak co do významu relativně zanedbatelnou. Žalobkyně se zavázala prostřednictvím svého personálu plně zajistit běžný provoz (vyjma servisu) výherních hracích přístrojů, vykonávat pod sankcí smluvních pokut a nároků na náhradu škody povinnosti provozovatele výherních hracích přístrojů, kterým byla společnost M + N. Tato práva a povinnosti nelze považovat za součást právního vztahu podnájmu, nýbrž za součást jiného právního vztahu. Za součást podnájmu nebytového prostoru, který spočívá v přenechání nebytového prostoru podnájemci, pak nelze vůbec považovat povinnost společnosti M + N předat žalobkyni VHP. Tato povinnost je ovšem součástí smlouvy o podnájmu nebytových prostor, což jen posiluje závěr soudu o tom, že se jedná o smlouvu smíšenou. Za služby související s provozem VHP náležela žalobkyni paušální odměna ve výši pouhých 500 Kč měsíčně, přitom pouze přímé personální náklady na poskytování těchto služeb byly zcela nepochybně mnohonásobně vyšší. Byť celková odměna byla formálně rozčleněna do dvou složek, jednalo se o dělení ryze formální, jehož cílem bylo minimalizovat

tu část odměny, která dle žalobkyně podléhá dani z přidané hodnoty. Společnost M + N si sice mohla provoz výherních hracích přístrojů obsluhovat sama či prostřednictvím jiné třetí osoby, ovšem neučinila tak a toto potřebné plnění si obstarala přímo u žalobkyně coby pronajímatele nebytového prostoru. Soud má tedy s ohledem na výše uvedené za to, že dílčí plnění poskytovaná žalobkyní na základě předmětné smlouvy se společností M + N je třeba považovat za jedno nedílné plnění.

[42] Pokud jde o výklad pojmu nájem ve smyslu § 56 odst. 4 zákona o DPH, zabýval se jím Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 93/2008-43 a č. j. 9 Afs 95/2008-47, ve věci *MiM s. r. o.* (publ. pod č. 2184/2011 Sb. NSS), a v rozsudku ve věci *KLM 21 s. r. o. v likvidaci* (viz výše). Dospěl k závěru, že tento pojem je třeba vykládat dle judikatury Soudního dvora týkající se čl. 13 části B písm. b) šesté směrnice o DPH, resp. čl. 135 odst. 1 písm. l) směrnice 2006/112/ES. Z judikatury Soudního dvora plyne, že podmínky pro osvobození určitého plnění od daně z přidané hodnoty musí být vykládány restriktivně. Restriktivní výklad ovšem nesmí vést k popření účelu osvobození od daně, jak plyne z rozhodnutí ze dne 18. 11. 2004 ve věci *Temco Europe*, C-284/03, Sb. rozh. s. I-11237.

[43] V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud uvedl, že pojmy použité ve směrnici o DPH týkající se osvobození od daně jsou autonomními pojmy práva EU. Konkrétně unijní pojem „nájem“ je zcela nezávislý na soukromoprávních definicích tohoto pojmu obsažených v právních řádech členských států. Nelze jej tedy vykládat dle znaků imanentních právnímu vztahu nájmu, jak jsou upraveny českým občanským zákoníkem či zákonem o nájmu a podnájmu nebytových prostor. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích s ohledem na citovanou judikaturu Soudního dvora dovodil, že nájmem ve smyslu § 56 odst. 4 zákona o DPH se rozumí převod práva užívat nemovitost způsobem, jako kdyby byl nájemce jejím vlastníkem (tj. včetně práva vyloučit jakoukoli další osobu z výkonu takového práva), a to na sjednanou dobu a za úplatu. Nájem nemovitostí je činností „relativně pasivní“, což lze vyložit tak, že komplexní služba, zahrnuje-li ještě i jiné složky (předpokládající aktivní činnost) než nájem, nemůže být většinou za nájem považována (srov. rozhodnutí Soudního dvora ze dne 4. 10. 2001 ve věci *Goed Wonen*, C-326/99, Recueil I-6831, body 52 a 53). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 93/2008 pod pojem „nájem nebytových prostor“ nebudou pro účely osvobození od daně z přidané hodnoty spadat taková plnění, k jejichž poskytování je sice nemovitost nezbytná, ale jejíž užití není hlavním smyslem ani cílem poskytovaného plnění.

[44] Soudní dvůr totiž mnohokrát zdůraznil, že pro účely správného uplatnění osvobození je třeba odlišit pasivní přenechání majetku k užívání od ostatních činností, které mají povahu průmyslového nebo obchodního podnikání. Takovými činnostmi jsou buď výjimky stanovené ve směrnici (ubytování, nájem bezpečnostních schránek, parkovacích míst a trvale instalovaných zařízení), anebo je jejich předmět lépe charakterizován poskytováním určité služby než pouhým poskytnutím určité věci k užívání, jako např. právo užívat golfové hřiště (rozhodnutí ze dne 18. 1. 2001 ve věci *Stockholm Lindöpark*, C-150/99, Recueil s. I-493, bod 26), právo užívat most za mýtné (rozhodnutí ze dne 12. 9. 2000 ve věci *Komise proti Irsku*, C-358/97, Recueil s. I-6301, zvl. body 52 – 58) nebo právo umístit automaty na cigarety v obchodních prostorech (rozhodnutí ze dne 12. 6. 2003 ve věci *Sinclair Collis*, C-275/01, Recueil s. I-5965).

[45] Je třeba zdůraznit, že o nájem ve smyslu směrnice o DPH se jedná jen tehdy, jsou-li kumulativně naplněny všechny shora uvedené znaky, tj. i znak charakterizovaný tím, že nájemce je oprávněn vyloučit jakoukoliv třetí osobu z užívání pronajaté nemovitosti (viz např. rozhodnutí Soudního dvora ze dne 6. 12. 2007 ve věci *Gabriele Walderdorff*, C-451/06, Sb. rozh. s. I-10637, bod 20). Pojem nájmu ve smyslu zákona o DPH je třeba interpretovat nezávisle na českém soukromém právu. Dle práva EU je nezbytnou součástí nájmu právo vyloučit jakoukoliv třetí osobu z možnosti užívat pronajatou nemovitost.

[46] Soud již shora uvedl, že plnění poskytovaná žalobkyní společností TIPSPORT a M + N nezahrnovala pouze přenechání práva užívat část nebytových prostor. Jejich významnou či podstatnou součástí bylo poskytování služeb nezbytných pro řádné provozování terminálu, příp. výherních hracích přístrojů. Za těchto okolností není nezbytné zabývat se tím, zda tato plnění vykazují všechny pozitivní definiční znaky nájmu, tj. přenechání práva užívat nebytový prostor včetně práva vyloučit z užívání tohoto prostoru třetí osoby či pronajímatele, na sjednanou dobu a za úplatu. V případě společnosti M + N mohlo být sporné, zda podnájemce části nebytových prostor byl oprávněn a též fakticky schopen vyloučit z užívání pronajatých prostor třetí osoby včetně žalobkyně (tj. kontrolovat a omezit přístup k výherním hracím přístrojům). Lze si však jen stěží představit, jak by v předmětné pivnici – herně vypadaly jednotlivé provozy žalobkyně a podnájemce, založené na symbiotickém fungování, pokud by mezi nimi došlo k nesouladu v provozní době. Možnost jakkoliv oddělit podnajaté prostory od zbytku provozovny byla vzhledem k ekonomické podstatě smluvních vztahů žalobkyně s podnájemcem, kdy žalobkyně ve skutečnosti současně provozovala pivnici i obsluhovala VHP, v zásadě pouze hypotetická. Vzhledem k výše uvedenému soud považuje za nadbytečné věnovat se detailněji hodnocení této podmínky.

[47] V dané věci je totiž naplněna judikaturou Soudního dvora formulovaná negativní podmínka, totiž že právní vztah vykazuje čistě znaky typické pro nájem, resp. podnájem spočívající v povinnosti strpět užití nemovitosti třetí osobou (tedy plnění pasivního charakteru). Z důkazů provedených v daňovém řízení jednoznačně plyne, že přenechání práva užívat nemovitosti třetí osobě tvořilo pouze jednu část plnění žalobkyně. Významnou část plnění pak představovaly služby, které žalobkyně poskytovala provozovatelům sázkového terminálu a výherních hracích přístrojů (viz výše).

[48] S ohledem na obsah právních vztahů, a tím méně pak vzhledem k jeho ekonomické podstatě nelze plnění poskytované žalobkyní provozovatelům terminálu a výherních hracích přístrojů považovat za nájem, resp. podnájem, a subsumovat ho tak pod § 56 odst. 4 zákona o DPH. Přenechání práva užívat části nebytových prostor nebylo jediným ani hlavním plněním poskytovaným žalobkyní, nýbrž pouze prostředkem k dosažení jiného cíle (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci *MiM s. r. o.*, citovaný shora). Hlavním účelem bylo podílet se na provozu terminálu a výherních hracích přístrojů, a tedy na zisku generovaném touto činností. V této souvislosti je třeba poznamenat, že soud si je plně vědom skutečnosti, že provozovateli terminálu a výherních hracích přístrojů v právním slova smyslu byly pouze společnosti TIPSPORT a M + N, jimž žalobkyně poskytovala plnění (tedy držitelé povolení k provozování kursových sázek a výherních hracích přístrojů). V ekonomickém slova smyslu jím však alespoň částečně byla i žalobkyně, neboť vykonávala veškeré běžné činnosti nezbytné pro řádný provoz těchto přístrojů. Plnění poskytované žalobkyní nemělo

toliko pasivní povahu typickou pro nájem. Jeho významnou část totiž tvořila činnost aktivní (obsluha terminálu a výherních hracích přístrojů, plnění povinností provozovatele výherních hracích přístrojů upravených zákonem o loteriích a jiných podobných hrách, vybírání hotovosti z přístrojů atd.).

[49] Soud uzavírá, že dílčí plnění poskytovaná v daném případě žalobkyní provozovatelům terminálu a VHP na základě „smluv o podnájmu (části) nebytových prostor“ je třeba pro účely daně z přidané hodnoty považovat za jediné, nedílné plnění. Toto plnění nemělo podobu pouze pasivní činnosti spočívající výlučně v přenechání práva užívat nebytové prostory provozovatelům terminálu a výherních hracích přístrojů, nýbrž hlavní ekonomický účel tohoto plnění představovaly povinnosti žalobkyně související se zajištěním obsluhy terminálu a výherních hracích přístrojů a povinností vyplývajících z právních předpisů regulujících jejich provoz. Z toho důvodu nelze tato plnění podřadit pojmu nájem ve smyslu § 56 odst. 4 zákona o DPH.

[50] Žalobkyně dále namítala, že správce daně účelově odmítl provést výslech svědka. V tomto lze přisvědčit žalovanému, že požadovaný výslech svědka – statutárního orgánu společnosti M + N, by nemohl do věci přinést žádná nová zjištění. Faktický stav byl správními orgány dostatečně zjištěn místním šetřením, výsledkem žalobkyně a předloženými smlouvami. Žalobkyně provozovala hostinskou činnost i v podnajatém prostoru a služby spojené s provozováním VHP zajišťovala sama. Služby by hypoteticky mohla poskytovat třetí osoba, v dané věci tomu tak ale nebylo. Okolnost, zda má společnost M + N k dispozici vlastní klíč od pivnice, v dané věci nebyla rozhodná. Vztah mezi žalobkyní a společností bylo třeba posuzovat komplexně, což správní orgány v rámci daňového řízení učinily.

[51] Námitku žalobkyně, že by se správce daně dozvěděl vše potřebné (např. změnu smlouvy provedenou ústní formou) z neprovedené svědecké výpovědi, lze považovat za účelovou. Ohlédnuto od toho, že „Smlouvu o podnájmu části nebytových prostor“ ze dne 1. 11. 2005 bylo možné měnit jen formou písemných dodatků (čl. VIII. odst. 1), tyto eventuální faktické změny ve smluvním vztahu mohla tvrdit i samotná žalobkyně jako druhá strana smluvního vztahu. Tak se však nestalo a místo toho žalobkyně jen opakovaně odkazovala na neprovedenou výpověď statutárního orgánu společnosti.

[52] Žalobkyně odkázala též na sdělení Ministerstva financí ze dne 18. 5. 2010, přičemž uvedla, že podle názoru tohoto orgánu, v případě pronájmu prostor včetně poskytování služeb spojených s provozem VHP, je možno takové plnění osvobodit od DPH. Jak bylo uvedeno již výše, zdejší soud vycházel mj. z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 93/2008, jehož posouzení bylo též předmětem dotčeného stanoviska Ministerstva financí, a dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci žalovaný správně posoudil charakter plnění poskytovaných žalobkyní podnájemcům. Na tom nic nemění ani dotčené stanovisko ministerstva.

[53] Pokud pak jde o žalobní body uplatněné vůči náležitostem rozhodnutí správce daně či žalovaného, soud je neshledal důvodnými. Rozhodnutí jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem a nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Jak bylo odůvodněno výše, daň z přidané hodnoty byla doměřena v souladu s právními předpisy. Z napadeného rozhodnutí je zřejmá snaha o jeho řádné a komplexní odůvodnění. Podrobně byl popsán

skutkový stav i právní posouzení celé věci. Žalovaný své rozhodnutí opřel o řadu soudních rozhodnutí a rovněž vypořádal veškeré odvolací námitky uplatněné žalobkyní.

[54] Žalobkyně navrhovala v rámci soudního řízení provést důkazy: výsledkem statutárních orgánů společností TIPSPORT a M+ N a stanoviskem Ministerstva financí č. j. 051/39725/2010-491. Jelikož se v dané věci jednalo především o právní posouzení věci a veškeré rozhodné skutkové okolnosti byly seznatelné ze spisu, soud považoval tyto důkazy za nadbytečné.

V. Závěr a náklady řízení

[55] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[56] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. listopadu 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu